

ἄπαχος 1, ἀπογλειμμένος (βλ. ἀπογλείφω), ἄτροφος, κοκκαλιάρης, κολλημένος, λεανός, λιγνός, λίγκρινος, στεγνός, στεγνωμένος, φεγγερός, φτεναδούρα, ἀντίθ. βαρέλας, λιτρουβολίθαρος, χοντροός, χοντροπατάτας, χοντροόπιασμα, πιθάρας. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀγλ'μμένους, δύσμορφος, δυσειδής Σάμ. Συνών. ἀγαρθοκαμωμένος, ἀγαρθος 1β, ἀγριόφατσα, ἀμούσουδος, ἀνείδεος 1, ἄπλανος 2, ἄπλαστος Α1β, ἀσκημόθωρος, ἀσκημοκάττης, ἀσκημομούρης, ἀσκημομούττης, ἀσκημομούτσουνος, ἀσκημοπόρος, ἀσκημος 1, ἀσκημοσούλουπος, ἀσκημόφατσα, ἄχαρος, γαττομούρης, γαττομούτσουνος, γιδόχαρος, κακομούτσουνος, σκυλλομούρης, ἀντίθ. ὁμορφος, γραμμένος, κοῦκλος, κοντυλένιος, ὠραῖος. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. γλ'μμένους, ἐπὶ νομισμάτων, ὁ ἐλλιπής κατὰ τὸ βάρος, λιποβαρής Ἡπ. (Ἰωάνν. Κουκούλ. κ.ά.): Τοῦ 'χι δῶξ' δέκα λίγρις, ἀλλὰ οἱ δυὸ ἦταν γλ'μμένις κὶ δὲν τ'ς παραδέχιτι Κουκούλ.

Ἡ μετοχ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ὑ τοῦ Γλειμμένου Θεσσ. (Πήλ.).

γλείψαβος ἐπίθ. ἐνιχ. ἀγλείψαβος Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀγλείφω διὰ τοῦ ἄορ., καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αβος.

Γλείφτρος, τὸ ὅπ. βλ., ὅπου καὶ συνών.

γλείψας ἐπίθ. ἐνιχ. ἀγλείψας Μακεδ. (Βλάστ.) Θηλ. ἀγλείφου Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἡ μετοχ. ἄορ. τοῦ ρ. γλείφω.

Γλείψαβος, τὸ ὅπ. βλ.

γλειψιά ἡ, κοιν. γλ'ψιά Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) ἀγλ'ψιά Εὔβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μακεδ. (Πεντάλοφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω.

A) Κυριολ., ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γλείφω κοιν.: Σιχαίνεται τίς γλειψιές τῆς γάττας - τοῦ σκύλλου κ.τ.τ. κοιν. Συνών. γλείψιμο.

B) Μεταφ. 1) Μικρὰ ποσότης, ὅσην δύναται νὰ λάβῃ τις δι' ἐνὸς λειχασμοῦ, ἐλάχιστόν τι κοιν.: Ἡ παλιοφαγὰνα ἔφαγε ὅλο τὸ παγωτὸ μοναχὴ τῆς καὶ δὲν ἔδωκε τοῦ παιδιοῦ οὔτε μιὰ γλειψιά. Πῆρε μιὰ γλειψιά μέλι καὶ τοῦ ἦρθε ἀηδία κοιν. Μιὰ γλειψιά χορτάρι σου 'φαγε (τὸ ζῶο) κ' ἐχάλασε τὸν κόσμον Πελοπ. (Κυνουρ.) Συνών. νυχιά, πρέζα, στάλα, σταλιά, σταλίτσα. 2) Βοιδογλειψιά, τὸ ὅπ. βλ., Εὔβ. (Στρόπον.) Ἐρεικ. Ὁθων. Μαθράκ.: Ἡ Τάσιω ἔχει μιὰ γλειψιά ἴσια πάνω 'ς τὸ κεφάλι τῆς Ἐρεικ. Ὁ Τέλης ἔχει μιὰ γλειψιά 'ς τὸ κοντούκι του, πού εἶναι σὰν νὰ δὸν ἔγλειψε τὸ βόγι τῇ θείᾳ-Ξένης (κοντούκι = κεφάλι, βόγι = βόδι) Ὁθων. Οἱ ἄνθρωποι ἔχ' ἀγλ'ψιές 'ς τοῦ γλέφαρον, ὅταν τὰ μαλλιά τ'ς γυρίζ'ν ἀνάπουδα (γλέφαρον = μέτωπον) Στρόπον. Συνών. βοιδογλειψία, βοιδογλειψιά, βοιδολεξιξιά, βοιδολεξιχιά. 3) Ἡ ὑπερβολικὴ φιλοφροσύνη, ὁ κολακευτικὸς λόγος Ἡπ. (Κόνιτσ. κ.ά.): Σιφουρτουθῆτι μ' κ' ἐγὼ ἀγλ'ψιές δὲ θέλουν. Συνών. γαλίφεμα, γαλί-

φιά, γαλίφισμα, γλειψιματάκι, γλείψιμο, κολακεία, μαλαγανιά.

γλειψιάρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀγλειψιάρ'ς Στερελλ. (Παρνασσ.) Οὐδ. ἀγλειψιάρ'κον Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλειψιά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

1) Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα ἢ κλίσιν εἰς τὸ νὰ λείχῃ Λεξ. Δημητρ.: Γλειψιάρικο σκυλλί. **2)** Μεταφ., γλείψας, τὸ ὅπ. βλ., Στερελλ. (Παρνασσ.): Τοῦ πιθί τ'ς εἶνι ἀγλειψιάρ'κον. Συνών. βλ. εἰς λ. γλείφτρος.

γλειψιματάκι τό, σύνθηθ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γλείψιμο.

A) Κυριολ., ἐλαφρὰ λεῖξις σύνθηθ.: Χάλασε τὸν κόσμον, γιὰτὶ ὁ σκύλλος τοῦ ἔκανε ἓνα γλειψιματάκι 'ς τὸ πόδι. Εἶναι πολὺ μίξερ, ἓνα γλειψιματάκι ἔκανε 'ς τὸ γλυκὸ καὶ τοῦ ἦρθε ἐμετός σύνθηθ.

B) Μεταφ. **1)** Γλείψιά Β3, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Αὐτὸς εἶναι μάννα 'ς τὰ γλειψιματάκια, παντρεύει καὶ δεσπότη. Μόνο μὲ κανένα γλειψιματάκι θὰ τελειώσῃς τίς δουλειές σου σύνθηθ. **2)** Μικρὰ ποσότης χλόης Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μιὰ 'νχιὰ γλειψιματάκι 'ναι 'κεῖ ὅξω 'ς τὸ χωράφι καὶ ἂ σφονοῦμε, νὰ σ' τὸ πλευρώσω, νὰ τὸ γλείψῃ τὸ μονάρι μου ('νχιὰ = νυχιά).

γλειψιματίας ὁ, πολλὰχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλείψιμο διὰ τοῦ πληθ. καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίας.

Κυρίως ὡς ἔκφρασις τοῦ στρατιωτικοῦ, δημοσιοῦπαλλήλικου κ.τ.τ. βίου, ὁ διὰ τῆς κολακείας ἢ τῶν γνωριμιῶν τοῦ ἐξασφαλίζων εὐνοϊκὴν μεταχείρισιν εἰς τὰς μεταθέσεις, τὰ καθήκοντα κλπ. πολλὰχ.: Ἡ Νάδους εἶνι μιγᾶλους γλειψιματίας. Ἀκόμη δὲν ἦρθε 'ς τὴ μονάδα, κὶ πῆρε μιτάθισ' γιὰ τ'ν Ἀθήνα Θεσσ. (Λάρις.)

γλείψιμο τό, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γλείψιμον Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γλείψ'ιμο Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φλογ.) γλείψ'ιμον βόρ. ιδιῶμ.

Τὸ Βυζαντ. γλείψιμον. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

A) Κυριολ., γλείψιά Α, τὸ ὅπ. βλ., κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φλογ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐκανε τέτοιο γλείψιμο 'ς τὸ πιάτο, πού δὲ χρειάζεται πλύσιμο. Αὐτὸς ὁ ξελιγωμένος χλαπάρισε τὸ κρέας κ' ἔκανε καθρέφτη τὸ ταψὶ ἀπ' τὸ γλείψιμο κοιν. Τὸ λαχτυλίδι γλείψιμο καὶ οὐλα 'νίδκονται (ὅταν γίνῃ γλείψιμο τοῦ δαχτυλιδιοῦ, ὅλα γίνονται ἐκ παραμυθ.) Σταυρ.

B) Μεταφ. **1)** Γλείψιματάκι Β1, τὸ ὅπ. βλ., κοιν.: Πρήστηκε ἡ γλῶσσα του ἀπὸ τὸ γλείψιμο, γιὰ νὰ διοριστῇ καὶ τώρα κάνει τὸν κάργα. Δὲν εἶναι ἐπιτήδειος 'ς τὸ γλείψιμο, γι' αὐτὸ δὲν ἔχει προκοπὴ κοιν. Μουρέ, εἶδα γλείψιμο 'ναι πού τοῦ κάνουσι, ἢ μιὰ τότε χαδεύγει ἀποδὰ κ' ἢ ἄλλη ἀποκεῖ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γλείψιά Β3. **2)** Γλείψιματάκι Β2, τὸ ὅπ. βλ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Θὰ βάλῃ τὴ ζούλα μου ν' ἀπογλείψῃ ἐκεῖνο τὸ γλείψιμο, πού 'ναι 'κεῖ ὅξω 'ς τὴ Λουράδα (ζούλα = κατσίκια).

γλειψοκουτάλα ἡ, Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. τοῦ ρ. γλείφω καὶ τοῦ οὐσ. κουτάλα.

Μετων., γλειψιάρης 2, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. βλ. εἰς λ. γλεῖφτρος.

γλειψομαγειρευτούρα ἡ, ἐνιαχ. γλειψομαγερευτούρα Πελοπν. (Πυλ.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. τοῦ ρ. γ λ ε ῖ φ ω καὶ τοῦ οὐσ. μα γ ε ι ρ ε υ τ ο ῦ ρ α, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ μα γ ε ρ ε υ τ ο ῦ ρ α.

Γ λ ε ι ψ ο κ ο υ τ ἄ λ α, τὸ ὅπ. βλ.: Αἰνιγμ.

Καρακάξα μακροπούρα | καὶ γλειψομαγερευτούρα (τὸ τηγάνι).

γλειψοσαγάνης ὁ, ἐνιαχ. γλειψοσαγάνης Μακεδ. (Καστορ.) ἀγλειψοχασάνης Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. τοῦ ρ. γ λ ε ῖ φ ω καὶ τοῦ οὐσ. σ α γ ἄ ν ι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ σ α χ ἄ ν ι. Ὁ τύπ. ἀ γ λ ε ι ψ ο υ χ α σ ἄ ν ῖς διὰ προθετικῆς α καὶ ἀντιμεταθέσεως.

Γ λ ε ι ψ ο π ι α τ ἄς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γλεντάκι τό, κοιν. γλιντάκι βόρ. ιδιῶμ. γλεντάτσι Μεγίστ. Κάσ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ ἔ ν τ ι.

Μικρὰ διασκέδασις κοιν.: Οἱ γείτονες εἶχανε γλεντάκι καὶ βούξε ὁ τόπος ἀπ' τὰ τραγούδια. "Ὅλο γλεντάκια εἶσαι, στρώσον νὰ κάνης καὶ καμμιὰ δουλειά! Εἶναι καλεσμένος σὲ γλεντάκι κοιν. Σεμνὰ γλεντάκια, νοικοκυρίστικα Γ. Ξενοπ., Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφ., 2, 33. Ἀπόψε εἶναι σαββατόβραδο, ξεκούραση, γλεντάκι, φιλιά, λογάκια γλεντὰ Κ. Παρορ., Μεγάλ. παιδ., 73. Συνών. διασκέδασοῦλα, ξεφαντωματάκι, ξεφαντωσοῦλα.

γλεντάρης ὁ, ἐνιαχ. γλεδάρης Κρήτ. (Μύρθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ ρ ης. Γ λ ε ν τ ῆ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γλεντατζής ὁ, ἐνιαχ. γλεδατζής Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - α τ ζ ῆ ς. Πβ. καταλ. - τ ζ ῆ ς.

Γ λ ε ν τ ἄ ρ η ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλεντερός ἐπίθ. Στ. Γρανίτσ., Ἀγρια καὶ ἡμερ., 55 γλιντιρός Στερελλ. (Αἰτωλ.) γλιδιρός Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ε ρ ὁ ς.

1) Τερπνός, εὐχάριστος Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.): Αὐτὸς εἶναι γλιντιρός τόπους. Γλιντιρὴ λίμνη. Γλιντιρὸ β'νὸ Αἰτωλ. 2) Εὐδιάθετος, εὐθυμός Στ. Γρανίτσ., ἐνθ' ἄν.: Ὁ κάμπος εἶναι ζαλερός καὶ τρώει τὸ γλεντερὸ κοπάδι. Συνών. ἀ λ λ ε γ ρ ἄ τ ο ς, ἀ λ λ ἔ γ ρ ο ς, γ ε λ α σ τ ὁ ς, κ α λ ὅ χ α ρ ο ς, κ ε φ ἄ τ ο ς, π ρ ὅ σ χ α ρ ο ς, χ α ρ ο ῦ μ ε ν ο ς.

γλεντζέδικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλιντζέδ'κους Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ν τ ῆ ς διὰ τοῦ θέμ. τοῦ πληθ. γ λ ε ν τ ῆ ς ἔ δ ε ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι κ ο ς.

Διασκεδαστικός, εὐχάριστος.

γλεντζελής ἐπίθ. ἐνιαχ. γλιτζιλής Θράκ. (Μάδυτ.) Θηλ. γλιτζιλήδ'σσα Θράκ. (Μάδυτ.) Οὐδ. γλιτζιλήδ'κον Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *e ğ l e n c e l i* = διασκεδαστικός. Γ λ ε ν τ ῆ ς ἔ δ ι κ ο ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλεντζές ὁ, ἐγλεντσές Λεξ. Βερ. ἐγλεντζές Αἰγιν. Ἴων. (Κρήν. Σμύρν.) — Λεξ. Ψύλλ. Περίδ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. ἐγλετζές Ἴος Κρήτ. Θράκ. (Μέτρ. Τσακίλ.) ἐγκλετσές Ὑδρ. ἐγ-γλετζές Σύμ. ἐγ-γλεζ-ζές Κάρπ. Κάσ. γλεντζές κοιν. γλιντζές Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) Μακεδ. (Ὀλυμπ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) γλι-τζές Θράκ. (Ἀδριανούπ. Μάδυτ.) Σάμ. (Μαρθόκ.) γλετζές Κεφαλλ. Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Καλόξ.) Πελοπν. (Κοπν. Μεσσην.) Πάρ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. γλεζές Ἀμοργ. γλεντές Παξ. Θηλ. γλεντζοῦ Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Κάμπος Λακων. Κοπν. Μάν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. γλεντζέδισσα Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *e ğ l e n c e* = διασκεδάσις.

1) Ὁ φίλος τῶν διασκεδάσεων κοιν.: Ὁ πατέρας του ἦταν μέγας γλεντζές. Κάθε βράδυ ξενύχταγε 'ς τὶς ταβέρνες. Ὁ γιός της εἶναι ὁμορφάντρας καὶ γλεντζές κοιν. 'Σ τὰ παλιὰ χρόνια εἶχαμε καλοὺς γλεντζέδες Πελοπν. (Κλειτορ.) Εἶναι μεγάλη γλεντζοῦ, δὲν τῆς παραβγαίνει κανένας 'ς τὸ γλέντι Πελοπν. (Κοπν.) Εἶδες, μωρή, τί ἐγ-γλετζές εἶναι ὁ ἀξάερός σου! Σύμ. Εἶναι πολλὸ γλιντζές οὐ γιός τ'ς κὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀγαπᾶν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Εἶναι γλιντζές κ' εἶχ' καλὴ καρδιά Εὐβ. (Αἰδηψ.) Αὐτὸς οὐ ἄθρομπους εἶναι διὰ γλιντζές Στερελλ. (Ἀχυρ.) Οἱ γλιντζέδες τρώγουν τὰ λιφτά τ'ς κὶ δὲν τὰ λουγαρίζ'ναι αὐτόθι. || Ἄσμ.

"Αἰ, γλεντζοῦ καὶ χορευτοῦ, | περπάταες καὶ χόρευες (ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.) Συνών. γ λ ε ν τ ἄ ρ η ς, γ λ ε ν τ α τ ζ ῆ ς, γ λ ε ν τ ζ ῆ ς ἄ ρ η ς, γ λ ε ν τ ι σ τ ῆ ς, γ λ ε ν τ ο κ ὅ π ο ς, χ α ρ ο κ ὅ π ο ς. 2) Διασκεδάσις Αἰγιν. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Μάδυτ. Μέτρ. Τσακίλ.) Ἴος Ἴων. (Κρήν. Σμύρν.) Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Μαλάκ. Σέλιν. Σφακ. κ.ά.) Μακεδ. (Ὀλυμπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ. Πελοπν. (Σουδεν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Ὑδρ. — Λεξ. Βερ. Περίδ. Μπριγκ.: Καλὸν ἐγλετζέ ἦνρε κείνος ἐδῶ Τσακίλ. || Φρ. Κάνε γλετζέ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. Κ ἄ ν ε γ ο ῦ σ τ ο - π λ ἄ κ α - χ ἄ ζ ι || Ἄσμ.

Καὶ μιὰ λαμπρή, μιὰ Κυριακή, μιὰ πῖσημην ἡμέρα βγήκαν οἱ κλέφτες 'ς τὸ γλεντζέ, νὰ ρίξουν τὸ λιθάρι Σουδεν.

Δὲν μ' εὐφραίνουν ἐγλεντζέδες οὔτε μὲ παρηγοροῦν, μόνο τὰ γλεντὰ σου μάτια, σὰν γυρίσουν καὶ μὲ δοῦν Κρήν.

Τὸ ἄχ, τὸ βᾶχ ἀπόχτησα καὶ τὸ βαστῶ 'ς τὸ στόμα καὶ τὸ χτικιὸ γιὰ ἐγλεντζέ καὶ κείτομαι 'ς τὸ στρώμα

Αἰγιν.

Τὰ πάθη μου εἶναι ἄνθη μου κ' οἱ πίκρες ἐγλετζές μου

κι ἂν βεριμένω γὼ χαρές, δὲ θὰ τίς δῶ ποτές μου Ἴος

"Εχω σου παραπόνεση ἐτοντεσὰ τὰί μέρες, γιὰτί 'μαι γὼ 'ς τὰ βάσανα κ' ἐσὺ 'ς τ'ς ἐγλετζέδες Κρήτ.

Ποιός κλέφτης τ' ἀποφάσισε νὰ βῇ μέσ' 'ς τὸ βαξέ μου,

νὰ πάρη τὸ βασιλικὸ ἀπού 'τονε γλετζές μου; αὐτόθι.

